

Arrest

nr. 165 881 van 14 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. E. HENDRIX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nasiriyah, Thi-Qar (Zuid-Irak). U bent een sjiïet van Arabische origine. Uw ouders zouden beiden soenniet zijn. U zou geboren zijn in Bathaa, een dorp nabij Nasiriyah en er tot ongeveer 2010 gewoond hebben. Ongeveer 10 jaar geleden zou u zich bekeerd hebben tot sjiïet om dan betere professionele kansen te kunnen krijgen. U sloot zich niet veel later aan bij het Iraakse leger. U zou de politie in 2007 ingelicht hebben over de adressen van leden van sjiïtische milities. Daardoor zou u in het jaar 2010 bedreigd zijn door het Mehdi leger en Assaeb Ahl Al Hak. U zou daarom moeten verhuizen zijn en trok naar het dorp Abu Adem, vlakbij

Nasiriyah. U zou van december 2004 tot mei/juni 2015 bij het Iraakse leger gewerkt hebben, eerst als gewoon soldaat, nadien als 'arif' (sergeant). U zou gestationeerd geweest zijn in Tel Afar, nabij Mosul. In juni 2014 zou u deelgenomen hebben aan de slag om de stad Mosul, dewelke het Iraakse leger verloor. Hierdoor werd de stad veroverd door de Islamitische Staat ('IS'). U zou overgeplaatst zijn naar de regio Fallujah, waar u de laatste maanden van uw militaire carrière doorbracht. U zou er eerst nog een opleiding gekregen hebben, later werd u ingezet aan het front tegen IS, nabij Ma'amel al Hurriyet.

Op 29 april 2015 zou u een gesprek van uw brigade-generaal ('amid'), over de telefoon, gehoord hebben. U zou hem op die manier betrapt hebben op het delen van informatie aan de vijand. Zo zou hij verteld hebben dat hij informatie over een locatie van de regeringstroepen zou hebben doorgegeven aan iemand van IS. U zou hierop naar uw majoor ('rai'd) gestapt zijn en hem hebben ingelicht over dit gesprek. Hij zou u gezegd hebben dat hij niets kon ondernemen tegen deze man, gezien hij een hogergeplaatste is en belangrijke connecties zou hebben. U zou daarop naar het ministerie gestapt zijn, uw wapen afgegeven hebben en uw badge weggegooid hebben. Men zou u er gevraagd hebben te vertrekken, zonder dat u een klacht kon indienen. Er zou ook niets met uw informatie gedaan zijn. Nadien zou u driemaal telefonisch bedreigd zijn door de brigade-generaal zelf. Hij zou u verteld hebben dat hij u zou laten vermoorden omdat u zijn geheim kende. Verschillende keren zou u in de daaropvolgende dagen gemerkt hebben dat er auto's aan uw deur stonden. Op 6 mei 2015 zouden er enkele mensen op de markt uit een dergelijke wagen gestapt zijn en uw richting zijn uitgelopen. U zou daarop weggevlucht zijn en bij een neef ondergedoken zijn. U zou uw familie hebben ondergebracht in Souk Ashouyoug en zelf naar Najaf zijn doorgereisd. Daar zou u van uw burens vernomen hebben dat uw huis intussen vernield zou zijn.

Op 18 mei 2015, nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Izmir, Turkije. U maakte de reis met uw eigen paspoort en een Turks visum. Vervolgens reisde u per boot verder naar het Griekse eiland Chios, waar uw vingerafdrukken op 22 mei 2015 werden genomen. U kreeg de mogelijkheid om naar het Griekse vasteland te reizen. U stapte er in een vrachtwagen en reisde verder naar België. Op 19 juni 2015 vroeg u in België asiel aan.

Vanaf Turkije legde u de verdere reis samen af met uw neef en schoonbroer AL-BADRI Ali Hakem Jaber Khalifa (O.V. 8.081.354 – CGVS 15/15627) en vroeg samen met hem in België asiel aan. In België werd u herenigd met uw neef en schoonbroer AL BADRI Hamed (O.V.6.568.900 – CGVS 10/11083: toekenning subsidiaire beschermingsstatus dd. 03/03/2010). Uw vrouw en kinderen verblijven nog in Souk Ashouyoug, op het platteland nabij Nasiriyah waar jullie stam gevestigd is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw vrouw en dochter, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, drie militaire kaarten, uw rantsoenkaart, negen verlofkaarten van het leger, de overlijdensakte van uw vader, uw huwelijksakte, zes militaire documenten, een formulier ter verzoek om een stuk grond, dertien foto's van uw periode bij het leger en een envelop.

B. Motivering

Na een grondige analyse van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde

vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten erkent dat u afkomstig bent uit Nasiriyah en in Irak beroepsmilitair was, acht het CGVS de door u ingeroepen vrees voor vervolging allerminst geloofwaardig.

Om te beginnen kan er op zich weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw overste zou hebben horen bellen met de vijand. U verklaarde immers dat u hem zou horen vertellen hebben, aan iemand van IS (Islamitische Staat), dat hij even geen nieuwe locatie van de regeringstroepen meer kon doorgeven, hetgeen hij eerder wel had gedaan (zie CGVS, pp.21-22). U legde hierover echter uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af. **Zo** gaf u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, aan dat dit gesprek zou plaatsgevonden hebben op 19 april 2015, dus ongeveer twee weken voor uw beweerde desertie op 1 mei 2015. U verklaarde wel niet zeker te zijn over de datum (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan op 29 april 2015. Gezien het grote verschil tussen uw beide verklaringen over deze recente feiten, die een diepe indruk op u moeten gelaten hebben en waarvan dan ook verwacht mag worden dat u ze toch duidelijker in de tijd mag kunnen plaatsen, werd u gevraagd hoeveel dagen er tussen het gesprek en uw desertie zaten. U gaf plots aan dat dit er 2 waren, u verduidelijkte dat dit 30 en 31 april waren. Los van

het feit dat 31 april niet bestaat, is het verschil met uw eerdere verklaringen dan ook nog steeds bijzonder groot. U werd er door het CGVS op gewezen dat u eerder 19 april opgegeven had. U ontkende dat en gaf aan dat u ook bij de DVZ verklaard zou hebben dat het ongeveer 29 april was - quod non. U gaf verder als uitleg dat u veel aan uw hoofd heeft en, zeer opmerkelijk, dat u niet alles van buiten kan leren (zie CGVS, p.24). Dat u over dermate indrukwekkende feiten, amper enkele maanden nadien, dusdanig uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. **Verder** is het uiterst bevreemdend dat u zelf niet precies kon aangeven wie nu eigenlijk die vijand was, aan wie uw overste deze informatie zou hebben gegeven. Nochtans zou het net uw taak geweest zijn hen te bestrijden. Bovendien zouden zij volgens uw verklaringen ook verantwoordelijk geweest zijn voor het incident de dag voor dit vermeende telefoongesprek. Daarbij zouden tien van uw collega's omgekomen zijn, en dat ook na een tip van uw overste. U kwam zelf niet verder dan dat het militieën waren die tegen het leger vochten, terroristen (zie CGVS, pp.22-23). U kon pas aangeven dat het om Islamitische Staat/Daesh ging, nadat het CGVS u hier specifiek naar vroeg. Ook eerder tijdens het gehoor op het CGVS had u blijk gegeven niet eens te weten tegen welke groepering u precies streed, u geraakte niet verder dan 'terroristen' (zie CGVS, p.12). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts is ook de verdere gang van zaken van de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig. **Vooreerst** is het allerminst aannemelijk dat er niets met uw informatie zou zijn gedaan. U verklaarde immers dat u een overste zou betrapt hebben op het doorgeven van informatie aan de vijand. U weet het feit dat er niets met deze informatie werd gedaan aan de hoge positie en de connecties van deze man (zie CGVS, p.24). U zou echter ook bij het ministerie zelf zijn langsggegaan met deze informatie. Dat u ook daar geen gehoor zou hebben gevonden met dermate belangrijke informatie in de strijd tegen IS, is in de huidige Iraakse context allerminst geloofwaardig. **Verder** legde u ook over de nasleep van de feiten uiteenlopende verklaringen af. Op de vragenlijst van het CGVS had u aangegeven dat de overste waarbij u eerst zou zijn langsggegaan met deze informatie, u niet zou geloofd hebben (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat deze u verteld zou hebben dat u rust nodig had en er toch niets tegen deze man ondernomen kon worden omdat hij veel connecties heeft (zie CGVS p.21). Dat u dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over deze essentiële elementen, bevestigt dan ook dat hieraan geen geloof gehecht kan worden. U legde **ook** uiteenlopende verklaringen af over uw passage bij het ministerie nadien. Eerst gaf u aan dat u uw badge er zou hebben afgegeven, even later verklaarde u dan weer dat het uw wapen zou zijn geweest dat u zou hebben afgegeven, maar dat u uw badge op straat zou hebben weggegooid (zie CGVS, p.23). **Voorts** is het uiteraard bijzonder opmerkelijk dat een dermate machtige officier, die u verschillende keren expliciet met de dood bedreigde, u nadien bijna permanent zou laten schaduwen en u zou proberen ombrengen, maar hierin niet geslaagd zou zijn. Dat u zelf in die eerste week na uw desertie ook nog gewoon naar uw huis zou zijn teruggekeerd maakt de door u geschetste gang van zaken nog minder aannemelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat er aan de problemen die u inroept geen geloof gehecht kan worden.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen, wordt overigens **verder** in ernstige mate ondermijnd door de inconsistente verklaringen die u aflegt met betrekking tot de chronologie van de feiten én uw reisweg. **Zo** liet u, zowel bij de DVZ als op het CGVS, optekenen dat u Irak verlaten zou hebben op 18 mei 2015. Voor de DVZ gaf u aan dat u 21 dagen in Turkije zou verbleven hebben (DVZ Verklaring, pt.33), op het CGVS corrigeerde u dat naar 19 dagen. Uw vingerafdrukken werden echter reeds op 22 mei 2015 genomen in Griekenland, zoals blijkt uit de Eurodac-hit in uw administratieve dossier. Dat maakt dan ook dat u reeds begin mei 2015 Irak zou moeten verlaten hebben, waardoor een deel van de problemen die u aanhaalt u onmogelijk overkomen kan zijn. U staaft **bovendien** uw reisweg niet met enig document. Meer nog, gezien u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw paspoort, heeft het CGVS het sterke vermoeden dat u dit paspoort bewust wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde immers ten overstaan van de DVZ dat u dit paspoort aan uw smokkelaar afgaf in Griekenland (zie DVZ Verklaring, pt. 26A en 26B), bij het CGVS werd dat plots in Turkije. U werd dan ook gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, maar gaf daarop enkel aan dat u ook bij de DVZ Turkije zou hebben gezegd. Het CGVS herhaalt hierbij dat uw verklaringen ook daarbij werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Arabisch machtig is en u zich, nadat ze u na afloop werden voorgelezen, hiermee akkoord verklaarde. U gaf ook aan het begin van het gehoor op het CGVS aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en uw verklaringen er goed werden weergegeven (zie CGVS, p.2). Bovendien had u daarbij niet één, maar zelfs twee keer aangegeven dat het in Griekenland was dat u uw paspoort moest afgeven (zie DVZ Verklaring, pt. 26A en 26B).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw relaas bedrieglijk is**. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en rantsoenkaart bevestigen louter dat u over de Iraakse

nationaliteit beschikt en uit Thi-Qar afkomstig bent, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De militaire documenten en foto's bewijzen louter uw (lage) militaire profiel. De overlijdensakte van uw vader, uw huwelijksakte, het document in verband met de grond en de envelop die u voorlegt, kunnen zonder meer aanvaard worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt

concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat ieder asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw neef Hammed AL BADRI (OV 6.568.900 - CG 10/11083) de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiëldossier.

Ten slotte merkt het CGVS op dat er ook ten aanzien van uw neef en schoonbroer AL-BADRI Ali Hakem Jaber Khalifa (O.V. 8.081.354 – CGVS 15/15627) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde

vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten erkent dat u afkomstig bent uit Nasiriyah en in Irak beroepsmilitair was, acht het CGVS de door u ingeroepen vrees voor vervolging allerminst geloofwaardig.

Om te beginnen kan er op zich weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw overste zou hebben horen bellen met de vijand. U verklaarde immers dat u hem zou horen vertellen hebben, aan iemand van IS (Islamitische Staat), dat hij even geen nieuwe locatie van de regeringstroepen meer kon doorgeven, hetgeen hij eerder wel had gedaan (zie CGVS, pp.21-22). U legde hierover echter uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af. **Zo** gaf u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, aan dat dit gesprek zou plaatsgevonden hebben op 19 april 2015, dus ongeveer twee weken voor uw beweerde desertie op 1 mei 2015. U verklaarde wel niet zeker te zijn over de datum (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat deze feiten zich zouden hebben voorgedaan op 29 april 2015. Gezien het grote verschil tussen uw beide verklaringen over deze recente feiten, die een diepe indruk op u moeten gelaten hebben en waarvan dan ook verwacht mag worden dat u ze toch duidelijker in de tijd mag kunnen plaatsen, werd u gevraagd hoeveel dagen er tussen het gesprek en uw desertie zaten. U gaf plots aan dat dit er 2 waren, u verduidelijkte dat dit 30 en 31 april waren. Los van het feit dat 31 april niet bestaat, is het verschil met uw eerdere verklaringen dan ook nog steeds bijzonder groot. U werd er door het CGVS op gewezen dat u eerder 19 april opgegeven had. U ontkende dat en gaf aan dat u ook bij de DVZ verklaard zou hebben dat het ongeveer 29 april was - quod non. U gaf verder als uitleg dat u veel aan uw hoofd heeft en, zeer opmerkelijk, dat u niet alles van buiten kan leren (zie CGVS, p.24). Dat u over dermate indrukwekkende feiten, amper enkele maanden nadien, dusdanig uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. **Verder** is het uiterst bevreemdend dat u zelf niet precies kon aangeven wie nu eigenlijk die vijand was, aan wie uw overste deze informatie zou hebben gegeven. Nochtans zou het net uw taak geweest zijn hen te bestrijden. Bovendien zouden zij volgens uw verklaringen ook verantwoordelijk geweest zijn voor het incident de dag voor dit vermeende telefoongesprek. Daarbij zouden tien van uw collega's omgekomen zijn, en dat ook na een tip van uw overste. U kwam zelf niet verder dan dat het militie waren die tegen het leger vochten, terroristen (zie CGVS, pp.22-23). U kon pas aangeven dat het om Islamitische Staat/Daesh ging, nadat het CGVS u hier specifiek naar vroeg. Ook eerder tijdens het gehoor op het CGVS had u blijk gegeven niet eens te weten tegen welke groepering u precies streed, u geraakte niet verder dan ‘terroristen’ (zie CGVS, p.12). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts is ook de verdere gang van zaken van de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig.

Vooreerst is het allerminst aannemelijk dat er niets met uw informatie zou zijn gedaan. U verklaarde immers dat u een overste zou betrap hebben op het doorgeven van informatie aan de vijand. U weet

het feit dat er niets met deze informatie werd gedaan aan de hoge positie en de connecties van deze man (zie CGVS, p.24). U zou echter ook bij het ministerie zelf zijn langsggegaan met deze informatie. Dat u ook daar geen gehoor zou hebben gevonden met dermate belangrijke informatie in de strijd tegen IS, is in de huidige Iraakse context allerminst geloofwaardig. **Verder** legde u ook over de nasleep van de feiten uiteenlopende verklaringen af. Op de vragenlijst van het CGVS had u aangegeven dat de overste waarbij u eerst zou zijn langsggegaan met deze informatie, u niet zou geloofd hebben (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen dat deze u verteld zou hebben dat u rust nodig had en er toch niets tegen deze man ondernomen kon worden omdat hij veel connecties heeft (zie CGVS p.21). Dat u dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over deze essentiële elementen, bevestigt dan ook dat hieraan geen geloof gehecht kan worden. U legde **ook** uiteenlopende verklaringen af over uw passage bij het ministerie nadien. Eerst gaf u aan dat u uw badge er zou hebben afgegeven, even later verklaarde u dan weer dat het uw wapen zou zijn geweest dat u zou hebben afgegeven, maar dat u uw badge op straat zou hebben weggegooid (zie CGVS, p.23). **Voorts** is het uiteraard bijzonder opmerkelijk dat een dermate machtige officier, die u verschillende keren expliciet met de dood bedreigde, u nadien bijna permanent zou laten schaduwen en u zou proberen ombrengen, maar hierin niet geslaagd zou zijn. Dat u zelf in die eerste week na uw desertie ook nog gewoon naar uw huis zou zijn teruggekeerd maakt de door u geschetste gang van zaken nog minder aannemelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat er aan de problemen die u inroept geen geloof gehecht kan worden.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen, wordt overigens **verder** in ernstige mate ondermijnd door de inconsistente verklaringen die u aflegt met betrekking tot de chronologie van de feiten én uw reisweg. **Zo** liet u, zowel bij de DVZ als op het CGVS, optekenen dat u Irak verlaten zou hebben op 18 mei 2015. Voor de DVZ gaf u aan dat u 21 dagen in Turkije zou verbleven hebben (DVZ Verklaring, pt.33), op het CGVS corrigeerde u dat naar 19 dagen. Uw vingerafdrukken werden echter reeds op 22 mei 2015 genomen in Griekenland, zoals blijkt uit de Eurodac-hit in uw administratieve dossier. Dat maakt dan ook dat u reeds begin mei 2015 Irak zou moeten verlaten hebben, waardoor een deel van de problemen die u aanhaalt u onmogelijk overkomen kan zijn. U staafde **bovendien** uw reisweg niet met enig document. Meer nog, gezien u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw paspoort, heeft het CGVS het sterke vermoeden dat u dit paspoort bewust wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde immers ten overstaan van de DVZ dat u dit paspoort aan uw smokkelaar afgaf in Griekenland (zie DVZ Verklaring, pt. 26A en 26B), bij het CGVS werd dat plots in Turkije. U werd dan ook gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, maar gaf daarop enkel aan dat u ook bij de DVZ Turkije zou hebben gezegd. Het CGVS herhaalt hierbij dat uw verklaringen ook daarbij werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Arabisch machtig is en u zich, nadat ze u na afloop werden voorgelezen, hiermee akkoord verklaarde. U gaf ook aan het begin van het gehoor op het CGVS aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en uw verklaringen er goed werden weergegeven (zie CGVS, p.2). Bovendien had u daarbij niet één, maar zelfs twee keer aangegeven dat het in Griekenland was dat u uw paspoort moest afgeven (zie DVZ Verklaring, pt. 26A en 26B).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de **conclusie dat uw relaas bedrieglijk is**. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en rantsoenkaart bevestigen louter dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en uit Thi-Qar afkomstig bent, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De militaire documenten en foto's bewijzen louter uw (lage) militaire profiel. De overlijdensakte van uw vader, uw huwelijksakte, het document in verband met de grond en de envelop die u voorlegt, kunnen zonder meer aanvaard worden.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Volgens verzoeker beweert verweerder ten onrechte dat de auteur en de authenticiteit van de documenten onmogelijk te achterhalen zijn. Op de documenten staan nochtans de vereiste officiële stempels waaruit de authenticiteit kan worden afgeleid die aan een grondig onderzoek kunnen worden onderworpen. Aangezien de verwerende partij niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, meent verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel moet krijgen. Verzoeker gaat er met zijn algemeen betoog evenwel aan voorbij dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

De bewering in het verzoekschrift dat hij niet kan terugkeren omdat zijn vroegere groepering hem wil straffen omdat hij gedeserteerd heeft vindt geen enkele steun in het administratief dossier. Verzoeker

heeft, niettegenstaande hij hiertoe genoeg kansen heeft gekregen, op geen enkel ogenblik aangegeven dat hij vervolging zou koesteren omwille van desertie. Een dergelijke bewering is dan ook slechts een *post factum* bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht.

De foto's en de filmpjes die verzoeker bij het verzoekschrift voegt volstaan niet ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoeker is hierop slechts als militair te zien en daar blijft het dan ook bij. Hiermee kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met hierbij gevoegd een legerbadge. De Raad stelt vast dat het een geplastificeerde kleurenkopie betreft, die geen enkele objectieve bewijswaarde heeft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Hoe dan ook kan dit document geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoeker ter verschoning van het gegeven dat hij het heeft over terroristen verwijst naar zijn laaggeschooldheid, het amper kunnen lezen of schrijven en hem verteld is geweest *“dat aan de andere kant van het front de terroristen vechten”*, kan verzoeker zijn onwetendheid niet verschonen. Verzoeker heeft weliswaar een lage rang, doch het is volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker geen nadere specificering van degenen die hij bevocht kan geven. Hier kan zijn laaggeschooldheid en het amper kunnen lezen en schrijven evenmin afbreuk aan doen.

Ook waar verzoeker thans herhaalt dat hij *“Turkije heeft gezegd”* kan hij de gedane vaststellingen niet verschonen noch verklaren. Het argument dat zijn antwoorden niet meer zijn voorgelezen door de tolk of interviewer, vindt opnieuw geen steun in het administratief dossier. Bovendien bevestigde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken goed werden weergegeven (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Ook waar verzoeker thans beweert ziek te zijn geweest ten tijde van de afname van het interview, zonder enige specificering over welk interview het gaat, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier waardoor verzoeker zich opnieuw wendt tot *post factum* verklaringen die geenszins bij machte zijn afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Iraq, The Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het

noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat ieder asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw neef (...) (OV 6.568.900 - CG 10/11083)

de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing in uw asiendossier.

Ten slotte merkt het CGVS op dat er ook ten aanzien van uw neef en schoonbroer (...) (O.V. 8.081.354 – CGVS 15/15627) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).”.

Bij de aanvullende nota van 16 februari 2016 voegt de verwerende partij de COI Focus “*Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak*” van 24 december 2015, hetgeen een update vormt van de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Met het algemeen betoog dat de veiligheidssituatie in Irak onzeker en uiterst gevaarlijk blijft voor alle reizigers, dat de recente gevechten in het land en de dreiging van een verdere uitbreiding van het geweld ervoor zorgen dat de situatie er erg onzeker en gespannen is en het risico van aanslagen en banditisme erg hoog blijft, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voorgaande concrete en actuele vaststellingen omtrent de situatie in Zuid-Irak.

Ook wordt in de passage die verzoeker uit het Nederlands Ambtsbericht citeert uitdrukkelijk gesteld dat de situatie in Zuid-Irak relatief rustiger was in vergelijking met andere provincies in Irak. Waar hierin vermeld wordt dat zich in het Zuiden geweld voordoet, blijkt hieruit tevens duidelijk dat dit geweld in toenemende mate gericht van aard is en dat zich aldaar in mindere mate aanslagen voordoen. Uit deze informatie en de overige door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd blijkt niet dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF